

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-■</p>
מקרא-key:	

סוטה-אלו נאמרין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וקורא אחרי מות ואך בעשור.												■	<
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה	רמינהי:											◊	מא.
לא קשיא: כאן בכדי שיפסוק התורגמן, כאן בכדי שלא יפסוק התורגמן.	אביי:											!	מא.
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה, ועד כמה מדלגין? עד כדי שלא יפסוק התורגמן	והא עלה קתני:											◊	מא.
מכלל דבתורה כלל כלל לא												◊	מא.
לא קשיא: כאן בענין אחד, כאן בשני עניינין	אלא אמר אביי:											!	מא.
מדלגין בתורה בענין אחד, ובנביא - בשני עניינין, וכאן וכאן בכדי שלא יפסוק התורגמן, ואין מדלגין מנביא לנביא, ובנביא של שנים עשר מדלגין, ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו.	והתניא:											■	מא.
וגולל את התורה ומניחה בחיקו כו'.												■	<
וכל כך למה?												◊	מא.
שלא להוציא לעז על ס"ת.												!	מא.
ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה.												■	<
ולכרכיה לספר וליקר?												◊	מא.
לפי שאין גוללין ס"ת בצבור.	רב הונא בר יהודה א"ר ששת:											!	מא.
וליתי ס"ת אחרינא וליקר?												◊	מא.
משום פגמו של ראשון	רב הונא בר יהודה:											!	מא.
לפי שאין מברכין ברכה שאינה צריכה.	ר"ש בן לקיש:											■	<
ומי חיישינן לפגמא?												◊	מא.
ר"ח טבת שחל להיות בשבת - מביא שלש תורות, וקורא אחת מענייניו של יום, ואחת של ר"ח, ואחת בשל חנוכה	והאמר רבי יצחק נפחא:											◊	מא.
תלתא גברי בתלתא סיפרי ליכא פגמא, חד גברא בתרי סיפרי איכא פגמא.												!	מא.
ומברך עליה שמנה ברכות כו'.												■	<
מברכין על התורה כדרך שמברכין בבהכ"נ, ועל העבודה ועל ההודאה ועל מחילת עון כתיקנו, על המקדש בפני עצמו, ועל הכהנים בפני עצמן, על ישראל בפני עצמן, ועל ירושלים בפני עצמה. והשאר תפלה.	ת"ר:											■	מא.
השאר תפלה תחנה רנה ובקשה שעמך ישראל צריכין ליוושע, והותם בשומע תפלה. מכאן ואילך, כל אחד ואחד מביא ספר תורה מתוך ביתו וקורא בו	ת"ר:											■	מא.
וכל כך למה?												◊	מא.
כדי להראות חזותו לרבים.												!	מא.
פרשת המלך כיצד? מוצאי יו"ט הראשון של חג בשמיני במוצאי שביעית, עושין לו בימה של עץ בעזרה והוא יושב עליה, שנאמר: (דברים לא) מקץ שבע שנים במועד וגו'												■	מא.
חזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנה לראש הכנסת, וראש הכנסת נותנה לסגן, והסגן נותנה לכהן גדול, וכ"ג נותנה למלך, והמלך עומד ומקבל וקורא יושב.												■	מא.
אגריפס המלך עמד וקבל וקרא עומד, ושבוהו חכמים, וכשהגיע (דברים יז) ללא תוכל לתת עליך איש נכרי, זלגו עיניו דמעות, אמרו לו: אל תתירא, אגריפס, אחינו אתה, אחינו אתה.												■	מא.
וקורא מתחילת (דברים א) אלה הדברים עד (דברים ו) שמע, ושמע, והיה אם שמוע, עשר תעשר, כי תכלה לעשר, ופרשת המלך וברכות וקלות, עד שגומר כל הפרשה.												■	מא.
ברכות שכהן גדול מברך אותן - המלך מברך אותן, אלא שנותן של רגלים תחת מחילת העון.												■	מא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סוטה-אלו נאמרין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
בשמיני סלקא דעתך?													א
אימא: בשמינית.													א
וכל הני למה לי?													א
צריכי, דאי כתב רחמנא מקץ, הוה אמינא נימנו מהשתא ואע"ג דלא מתרמי בשמיטה, כתב רחמנא שמיטה ואי כתב רחמנא שמיטה, ה"א בסוף שמיטה, כתב רחמנא במועד ואי כתב במועד, ה"א מריש שתא, כתב רחמנא בחג הסוכות ואי כתב רחמנא בחג הסוכות, הוה אמינא אפי' יו"ט אחרון, כתב רחמנא בבוא כל ישראל, מאתחלתא דמועד.													א
וחזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנו לראש הכנסת.													א
שמעת מינה: חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב													א
כולה משום כבודו דמלך.	אביי:												א
והמלך עומד ומקבל וקורא יושב, אגריפס המלך עמד וקיבל וקרא עומד.													א
עומד, מכלל דיושב?													א
אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, שנא': (שמואל ב' ז) ויבא המלך דוד וישב לפני ה' ויאמר וגו'.	והאמר מר:												א
בעזרת נשים	כדאמר רב חסדא:												א
הכא נמי בעזרת נשים.													א
ושבחהו חכמים.													א
שבחהו, מכלל דשפיר עבד?													א
אפי' למ"ד: נשיא שמחל על כבודו - כבודו מחול, מלך שמחל על כבודו - אין כבודו מחול, שנא': (דברים יז) שום תשים עליך מלך, שיהא אימתו עליך.	האמר רב אשי:												א
מצוה שאני.													א
וכשהגיע ללא תוכל לתת.													א
באותה שעה נתחייבו שונאי ישראל כלייה, שהחניפו לו לאגריפס.	תנא משמיה דרבי נתן:												א
מיום שגבר אגרופה של חנופה - נתעוותו הדינין ונתקלקלו המעשים, ואין אדם יכול לומר לחבירו מעשי גדולים ממעשיך.	ר' שמעון בן חלפתא:												א
מותר להחניף לרשעים בעולם הזה, שנאמר: (ישעיהו לב) לא יקרא עוד לנבל נדיב ולכילי לא יאמר שוע, מכלל דבעולם הזה שרי.	דרש ר' יהודה בר מערבא, ואיתימא ר' שמעון בן פזי:												א
מהכא: (בראשית לג) כראות פני אלהים ותרצני.	ר' שמעון בן לקיש:												א
ופליגא דרבי לוי													א
משל של יעקב ועשו, למה הדבר דומה? לאדם שזימן את חבירו והכיר בו שמבקש להורגו, אמר לו: טעם תבשיל זה שאני טועם כתבשיל שטעמתי בבית המלך, אמר: ידע ליה מלכא, מיסתפי ולא קטיל ליה.	דאמר רבי לוי:												א
כל אדם שיש בו חנופה - מביא אף לעולם, שנא': (איוב לו) וחנפי לב ישימו אף ולא עוד, אלא שאין תפלתו נשמעת, שנאמר: (איוב לו) לא ישועו כי אסרם.	רבי אלעזר:												א
(סימן: א"ף עוב"ר גיהנ"ם ביד"ו ניד"ה גול"ה)													א
כל אדם שיש בו חנופה - אפילו עוברין שבמעי אמן מקללין אותו, שנא': (משלי כד) אומר לרשע צדיק אתה יקבוהו עמים יזעמוהו לאומים, ואין קוב אלא קללה, שנא': (במדבר כג) לא קבה אל, ואין לאום אלא עוברין, שנא': (בראשית כה) ולאום מלאום יאמץ.	ואמר רבי אלעזר:												א
כל אדם שיש בו חנופה - נופל בגיהנם, שנא': (ישעיהו ה) הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע וגו', מה כתיב אחריו? לכן כאכל קש לשון אש וחשש להבה ירפה וגו'.	ואמר רבי אלעזר:												א

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

סוטה-אלו נאמרין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל המחניף לחבירו - סוף נופל בידו, ואם אינו נופל בידו - נופל ביד בניו, ואם אינו נופל ביד בניו - נופל ביד בן בנו, שנא': (ירמיהו כח) ויאמר ירמיה לחנניה אמן כן יעשה ה' יקם ה' את דבריך, וכתל': (ירמיהו לו) ויהי הוא בשער בנימן ושם בעל פקידות ושמר יראה בן שלמיה בן חנניה ויתפש את ירמיהו הנביא לאמר אל הכשדים אתה נופל, ויאמר (לו) ירמיהו שקר אינני נופל על הכשדים וגו', וכתל': ויתפש ירמיהו ויביאהו אל השרים.	ואמר רבי אלעזר:											מא:
כל עדה שיש בה חנופה - מאוסה כנדה, שנאמר: (איוב טו) כי עדת חנף גלמוד, שכן בכרכי הים קורין לנדה גלמודה.	ואמר רבי אלעזר:											מב.
מאי גלמודה?												מב.
גמולה מבעלה.												מב.
כל עדה שיש בה חנופה - לסוף גולה, כתיב הכא: כי עדת חנף גלמוד, וכתל' התם: (ישעיהו מט) ואמרת בלבבך מי ילד לי את אלה ואני שכולה וגלמודה גולה וסורה וגו'.	ואמר רבי אלעזר:											מב.
ארבע כיתות אין מקבלות פני שכינה: כת ליצים, וכת חניפים, וכת שקרים, וכת מספרי לשון הרע.	רבי ירמיה בר אבא:											מב.
כת ליצים, דכתיב: (הושע ז) משך ידו את לוצצים												מב.
כת חניפים, דכתיב: (איוב יג) כי לא לפניו חנף יבא												מב.
כת שקרים, דכתיב: (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני												מב.
כת מספרי לשון הרע, דכתיב: (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע, צדיק אתה ה' לא יגור במגורך רע.												מב.
הדרן עלך אלו נאמרין.												מב.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

סוטה-משוח מלחמה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
משוח מלחמה בשעה שמדבר אל העם - בלשון הקודש היה מדבר, שנאמר: (דברים כ) והיה קרבתכם אל המלחמה ונגש הכהן - זה כהן משוח מלחמה, (דברים כ) ודבר אל העם - בלשון הקודש												■	מב. ג	
(דברים כ) ואמר אליהם שמע ישראל וגו' על אויביכם - ולא על אחיכם, לא יהודה על שמעון ולא שמעון על בנימין, שאם תפלו בידם ירחמו עליכם, כמה שנאמר: (דברי הימים ב' כח) ויקומו האנשים אשר נקבו בשמות ויחזיקו בשביה וכל מערומיהם הלבישו מן השלל וילבישום וינעילום ויאכילום וישקום ויסכום וינהלום בחמורים לכל כושל ויביאום יריחו עיר התמרים אצל אחיהם וישבו שומרון וגו', על אויביכם אתם הולכים, שאם תפלו בידם אין מרחמין עליכם													■	מב.
(דברים כ) אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו וגו', אל ירך לבבכם - מפני צהלת סוסים וציחצוח חרבות, אל תיראו - מפני הגפת תריסין ושפעת הקלגסין, אל תחפזו - מקול קרנות, אל תערצו - מפני קול צווחות													■	מב.
(דברים כ) כי ה' אלהיכם ההולך עמכם - הם באין בנצחוננו של בשר ודם ואתם באים בנצחוננו של מקום, פלשתים באו בנצחוננו של גלית, מה היה סופו? לסוף נפל בחרב ונפלו עמו, בני עמון באו בנצחוננו של שובך, מה היה סופו? לסוף נפל בחרב ונפלו עמו, ואתם אי אתם כן, כי ה' אלהיכם ההולך עמכם להלחם לכם וגו' - זה מחנה הארון.													■	מב.
מאי קאמר?													▲	מב. ג
הכי קאמר, שנאמר: ודבר, ולהלן אומר: (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענו בקול, מה להלן בלשון הקודש, אף כאן בלשון הקודש.													! ◇	מב.
ונגש הכהן ודבר אל העם - יכול כל כהן שירצה? ת"ל: (דברים כ) ודברו השוטרים, מה שוטרים בממונה, אף כהן בממונה.	תנו רבנן:												■	מב.
ואימא: כהן גדול													◇	מב.
דומיא דשוטר, מה שוטר שיש ממונה על גביו, אף כהן שיש ממונה על גביו.													! ◇	מב.
כהן גדול נמי האיכא מלך על גבין													◇	מב.
בעבודתו קאמר.													!	מב.
ואימא: סגן													◇	מב.
סגן לאו ממונה הוא													!	מב.
למה סגן ממונה? שאם אירע בו פסול בכהן גדול, נכנס ומשמש תחתיו.	דתניא, אמר רבי חנינא סגן הכהנים:												! ■	מב.
ואמר אליהם שמע ישראל.													■	מב. <
מאי שנא שמע ישראל?													◇	מב.
אמר להן הקדוש ברוך הוא לישראל: אפילו לא קיימתם אלא קריאת שמע שחרית וערבית - אי אתם נמסרין בידם.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:												! ◇	מב.
אל ירך לבבכם אל תיראו כו'.													■	מב. <
פעמיים מדבר עמם, אחת בספר ואחת במלחמה	תנו רבנן:												■ ◇	מב.
בספר מה הוא אומר?													▲ ■	מב.
שמעו דברי מערכי המלחמה וחזרו													! ■ ◇	מב: ■
במלחמה מה הוא אומר?													▲ ■	מב: ■
אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו, כנגד ארבעה דברים שעובדי כוכבים עושין: מגיפין ומריעין, צווחין ורומסין.													! ■ ◇	מב: ■
פלשתים באו בנצחוננו של גלית כו'.													■	מב: <
גלית - אמר רבי יוחנן: שעמד בגילוי פנים לפני הקב"ה, שנאמר: (שמואל א' יז) ברו לכם איש וירד אלי, ואין איש אלא הקב"ה, שנא': (שמות טו) ה' איש מלחמה, אמר הקב"ה: הריני מפילו על יד בן איש, שנא': (שמואל א' יז) ודוד בן איש אפרתי הזה.	[רבי יוחנן]												■ ◇	מב: ■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- ! proof-ראייה- ■</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
סוטה-משוח מלחמה	מימרא	מאן דאמר											
בשלשה מקומות לכדו פיו לאותו רשע: אחד, ברו לכם איש וירד אליו. ואידך, אם יוכל להלחם אתי והכני וגו'. ואידך, דקאמר ליה לדוד (שמואל א' ז') הכלב אנכי כי אתה בא אלי במקלות.		ר יוחנן משום רבי מאיר:										■	◇
דוד נמי אמר ליה: (שמואל א' ז') אתה בא אלי בחרב ובחנית ובכידון												!	◇
הדר אמר ליה: ואנכי בא אליך בשם ה' צבאות אלהי מערכות ישראל אשר הרפת.												!	◇
(שמואל א' ז') ויגש הפלשתי השכם והערב - אמר ר' יוחנן: כדי לבטלן מק"ש שחרית וערבית.		[רבי יוחנן]										■	◇
(שמואל א' ז') ויתיצב ארבעים יום - א"ר יוחנן: כנגד ארבעים יום שנתנה בהן תורה.		[רבי יוחנן]										■	◇
(שמואל א' ז') ויצא איש הבינים ממחנות פלשתים וגו'												■	◇
מאי בינים?												^	
שמבונה מכל מום	רב:											!	◇
בינוני שבאחיו	שמואל:											!	◇
שהוא עשוי כבנין	דבי רבי שילא:											!	◇
בר מאה פפי וחדא נאנאי.	רבי יוחנן:											!	◇
וגלית שמו מגת												■	◇
שהכל דשין את אמו כגת.	תני רב יוסף:											■	◇
כתיב מערות, וקרינן מערכות												■	◇
שהכל הערו באמו.	תני רב יוסף:											■	◇
כתיב (שמואל ב' כא) הרפה, וכתיב ערפה												■	◇
הרפה שמה, ולמה נקרא שמה ערפה? שהכל עורפין אותה מאחריה	חד: [רב/שמואל]											◆	◇
ערפה שמה, ולמה נקרא שמה הרפה? שהכל דשין אותה כהריפות, וכן הוא אומר: (שמואל ב' ז') ותקח האשה ותפרוש המסך על פני הבאר ותשטח עליו הריפות ואי בעית אימא, מהכא: (משלי כז) אם תכתש את האויל במכתש בתוך הריפות בעלי.	וחד: [רב/שמואל]											◆	◇
(שמואל ב' כא) ואת ארבעת אלה יולדו להרפה בגת ויפלו ביד דוד וביד עבדיו												■	◇
מאי גינהו?												^	
סף, ומדון, גלית, וישבי בנוב.	רב חסדא:											!	◇
ויפלו ביד דוד וביד עבדיו - דכתיב: (רות א) ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה												■	◇
אמר הקדוש ברוך הוא: יבואו בני הנשוקה ויפלו ביד בני הדבוקה.	רבי יצחק:											■	◇
בשכר ארבע דמעות שהורידה ערפה על חמותה - זכתה ויצאו ממנה ארבעה גבורים, שנאמר: (רות א) ותשאנה קולן ותבכינה עוד.	דרש רבא:											■	◇
כתיב חץ חניתו, וקרינן עץ חניתו												■	◇
עדיין לא הגיענו לחצי שבחו של אותו רשע, מכאן שאסור לספר בשבחן של רשעים.	רבי אלעזר:											■	◇
ולא לפתח ביה כלל												!	
לאודועי שבחיה דדוד.												!	
בני עמון באו בנצחוננו של שובך כו'.												■	<
כתיב שובך, וכתיב שופך												!	
שופך שמו, ולמה נקרא שמו שובך? שעשוי כשובך	חד: [רב/שמואל]											◆	◇
שובך שמו, ולמה נקרא שמו שופך? שכל הרואה אותו נשפך לפניו כקיתון.	וחד: [רב/שמואל]											◆	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

סוטה-משוח מלחמה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(ירמיהו ה) אשפתו כקבר פתוח כולם גבורים												מב: ☐
בשעה שזורקין חץ - עושין אשפתות אשפתות של חללים, ושמא תאמר שאומנין בקרב? ת"ל: כולם גבורים	חד: [רב/שמואל] [רבי אמי/רבי אסי]											מב: ☐
בשעה שעושין צורכיהן - עושין אשפתות אשפתות של זבל, ושמא תאמר מפני שחולי מעיים הם? תלמוד לומר: כולם גבורים.	וחד: [רב/שמואל] [רבי אמי/רבי אסי]											מב: ☐
שמע מינה, האי מאן דנפיש זיבליה - חולי מעיים הוא.	רב מרי:											מב: ☐
למאי נפקא מינה?												מב: ☐
ליטרה בנפשיה.												מב: ☐
(משלי יב) דאגה בלב איש ישחנה												מב: ☐
ישחנה מדעתו	חד: [רבי אמי/רבי אסי]											מב: ☐
ישחנה לאחרים.	וחד: [רבי אמי/רבי אסי]											מב: ☐
ותם אי אתם כן כו'.												מב: ☐
וכל כך למה?												מב: ☐
מפני שהשם וכל כינויו מונחין בארון.												מב: ☐
וכן הוא אומר: (במדבר לא) וישלח אותם משה אלף למטה לצבא אותם ואת פינחס, אותם - אלו סנהדרין, פינחס - זה משוח מלחמה, וכלי הקודש - זה ארון ולוחות שבו, והצוצרות התרועה - אלו השופרות.												מב: ☐
לא לחנם הלך פינחס למלחמה, אלא ליפרע דין אבי אמו, שנאמר: (בראשית לו) והמדנים מכרו אותו אל מצרים וגו'.	תנא:											מב: ☐
למימרא, דפינחס מיוסף אתי, והא כתיב: (שמות ו) ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה, מאי לאו דאתי מיתרו שפיטם עגלים לעבודת כוכבים												מב: ☐
לא, מיוסף שפיטפט ביצרו.												מב: ☐
והלא שבטים מבזין אותן: ראיתם בן פוטי זה, בן שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים יהרוג נשיא מישראל												מב: ☐
אלא, אי אבוה דאימיה מיוסף - אימיה דאימיה מיתרו, ואי אימיה דאימיה מיוסף - אבוה דאימיה מיתרו.												מב: ☐
דיקא נמי, דכתיב: מבנות פוטיאל, תרי משמע, שמע מינה.												מב: ☐
(דברים כ) ודברו השוטרים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישוב לביתו וגו' - אחד הבונה בית התבן, בית הבקר, בית העצים, בית האוצרות, אחד הבונה ואחד הלוקח, ואחד היורש ואחד שנתן לו מתנה.												מב: ☐
(דברים כ) ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו וגו' - אחד הנוטע כרם, ואחד הנוטע חמשה אילני מאכל, ואפילו מחמשת המינין, אחד הנוטע ואחד המבריך ואחד המרכיב, ואחד הלוקח ואחד היורש ואחד שנתן לו מתנה.												מב: ☐
(דברים כ) ומי האיש אשר ארש אשה וגו' - אחד המארס את הבתולה ואחד המארס את האלמנה, אפי' שומרת יבם, ואפי' שמע שמת אחיו במלחמה - חוזר ובא לו.												מב: ☐
כל אלו ואלו שומעין דברי כהן מערכי מלחמה וחוזרין, ומספקין מים ומזון, ומתקנין את הדרכים.												מב: ☐
ואלו שאינן חוזרין: הבונה בית שער, אכסדרה ומרפסת, הנוטע ארבע אילני מאכל, וחמשה אילני סרק, המחזיר את גרושתו, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין - לא היה חוזר.												מב: ☐
אף הבונה בית על מכונו לא היה חוזר.	רבי יהודה:											מב: ☐
אף הבונה בית לבינים בשרון לא היה חוזר.	רבי אליעזר:											מב: ☐

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סוטה-משוח מלחמה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
אלו שאין זוין ממקומן: בנה בית וחנכו, נטע כרם וחללו, הנושא את ארוסתו, הכונס את יבמתו, שנא': (דברים כד) נקי יהיה לביתו שנה אחת, לביתו - זה ביתו, יהיה - זה כרמו, ושמה את אשתו - זו אשתו, אשר לקח - להביא את יבמתו, אין מספיקין (להם) מים ומזון ואין מתקנין את הדרכים.														■
דברו השוטרים - יכול דברים של עצמן? כשהוא אומר: (דברים כ) ויספו השוטרים - הרי דברים של עצמן אמור, הא מה אני מקיים דברו השוטרים? בדברי משוח מלחמה הכתוב מדבר, הא כיצד? כהן מדבר ושוטר משמיע.	תנו רבנן:													◇
כהן מדבר ושוטר משמיע	תני חדא:													◇
כהן מדבר וכהן משמיע	ותניא אידך:													◇
שוטר מדבר ושוטר משמיע	ותניא אידך:													◇
הא כיצד? מוגש עד דברו - כהן מדבר וכהן משמיע, מודברו עד ויספו - כהן מדבר ושוטר משמיע, מויספו ואילך - שוטר מדבר ושוטר משמיע.	אביי:													◇
מי האיש אשר בנה בית חדש כו'.														■
אשר בנה - אין לי אלא אשר בנה, לקח וירש וניתן לו במתנה מנין? ת"ל: מי האיש אשר בנה. בית - אין לי אלא בית, מנין לרבות בית התבן ובית הבקר ובית העצים ובית האוצרות? ת"ל: אשר בנה, מכל מקום. יכול שאני מרבה אף הבונה בית שער אכסדרה ומרפסת? תלמוד לומר: בית, מה בית הראוי לדירה, אף כל הראוי לדירה.	תנו רבנן: [ת"ק]													◇
בית כמשמעו.	ר' אליעזר בן יעקב:													◇
לא חנך, ולא חנכו - פרט לגזלן.														◇
לימא, דלא כרבי יוסי הגלילי, דאי רבי יוסי הגלילי														⚡
ורך הלבב - זה המתירא מעבירות שבידן	הא אמר: [רבי יוסי הגלילי]													◇
אפילו תימא רבי יוסי הגלילי, כגון דעבד תשובה ויהבי דמי.														⚡
אי הכי, הוה ליה לוקח, וליהדך														!
כיון דמעיקרא בתורת גזילה אתא לידיה - לא.														!
(דברים כ) ומי האיש אשר נטע כרם כו'.														■
אשר נטע - אין לי אלא נטע, לקח וירש וניתן לו במתנה מנין? תלמוד לומר: ומי האיש אשר נטע. כרם - אין לי אלא כרם, מנין לרבות חמשה אילני מאכל ואפילו משאר מינין? תלמוד לומר: אשר נטע. יכול שאני מרבה הנוטע ארבעה אילני מאכל, וחמשה אילני סרק? תלמוד לומר: כרם	תנו רבנן: [ת"ק]													◇
כרם כמשמעו.	ר' אליעזר בן יעקב:													◇
לא חילל, ולא חיללו - פרט למבריך ולמרכיב.														◇
אחד הנוטע ואחד המבריך ואחד המרכיב	והא אנן תנן:													⚡
לא קשיא: כאן בהרכבת איסור, כאן בהרכבת היתר.	רבי זורא אמר רב חסדא:													!
האי הרכבת היתר היכי דמי?														^
אילימא ילדה בילדה														!
תיפוק לי' דבעי מיהדר משום ילדה ראשונה														⚡
אלא ילדה בזקינה														!
ילדה שסיבכה בזקינה - בטלה ילדה בזקינה ואין בה דין ערלה	והאמר רבי אבהו:													⚡
לעולם ילדה בילדה, וכגון דנטע להך קמייתא לסייג ולקורות	רבי ירמיה:													!
הנוטע לסייג ולקורות - פטור מן הערלה.	דתנן:													!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
סוטה-משוח מלחמה	מימרא	מאן דאמר											
ומאי שנא ילדה בזקינה דבטלה, ומאי שנא ילדה בילדה דלא בטלה?												◇	מג:
התם אי מימליך עלה לאו בת מיהדר היא, הכא אי מימליך עלה בת מיהדר היא, דהא מעיקרא לפירי קיימא, מידי דהוה אעלו מאיליהן												◇	מג:
עלו מאיליהן - חייבין - בערלה.		דתנן:										!	מג:
ולוקמה בכרם של שני שותפין, דהאי הדר אדידיה, והאי הדר אדידיה												◇	מג:
זאת אומרת: כרם של שני שותפין - אין חוזרין עליו מערכי המלחמה.		רב פפא:										!	מג:
ומאי שנא מחמשה אחין ומת אחד מהן במלחמה דכולן חוזרין?												◇	מג:
התם כל חד וחד קרינא ביה אשתו, הכא כל חד וחד לא קרינא ביה, כרמו.												!	מג:
במבריך אילן בירק, והאי תנא הוא		רב נחמן בר יצחק:										!	מג:
המבריך אילן בירק - רבן שמעון בן גמליאל מתיר משום רבי יהודה בן גמא איש כפר עכו		דתניא:										!	מג:
והכמים אוסרין.												!	מג:
הא מני? רבי אליעזר בן יעקב היא, לא אמר רבי אליעזר בן יעקב התם כרם כמשמעו? הכא נמי נטע כמשמעו, נוטע אין, מבריך ומרכיב לא.		כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:										!	מג:
ילדה פחותה מטפח - חייבת בערלה כל שנותרה, דמתחזיא כבת שתא.		כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:										◇	מג:
והני מילי שתיים כנגד שתיים ואחת יוצאה זנב, אבל כוליה כרם - קלא אית ליה.												◇	מג:
מת תופס ארבע אמות לק"ש, דכתיב: (משלי יז) לועג לרש חרף עושהו.		כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:										◇	מג:
חורגתה הגדילה בין האחין - אסורה לינשא לאחין, דמתחזיא כי אחתייהו.		רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:										◇	מג:
ולא היא, קלא אית ליה למילתא.												◇	מג:
לקט שכחה ופאה שעשאן בגורן - הוקבעו למעשר.		ואמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:										◇	מג:
לא אמרן אלא בשדה, אבל בעיר - קלא אית ליה למלתא.		עולא:										◇	מג:
ילדה הפחותה מטפח - אינה מקדשת את הזרעים.		ואמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:										◇	מג:
והני מילי שתיים כנגד שתיים ואחת יוצאה זנב, אבל כולי כרם - מקדיש.												◇	מג:
מת תופס ארבע אמות לטומאה.		ואמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:										◇	מג:
חצר הקבר, העומד בתוכה - טהור, והוא שיהו בה ארבע אמות, דברי רבי שמאי		ותנא תונא: [בית שמאי]										◇	מד:
"ה אומרים: ארבעה טפחים		[בית הלל]										◇	מד:
במה דברים אמורים - שפתחה מלמעלה, אבל פתחה מן הצד - דברי הכל ארבע אמות												◇	מד:
כלפי לייא? אדרבה, מן הצד מידריד ונפיק, מלמעלה אי אפשר דלא מאהיל												◇	מד:
אלא, במה דברים אמורים - שפתחה מן הצד, אבל פתחה מלמעלה - ארבע אמות												◇	מד:
והני מילי חצר הקבר, דמסימא מחיצתא, אבל מת בעלמא - תפיס.												◇	מד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator													
סוטה-משוח מלחמה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(דברים כ) מי האיש אשר ארש אשה כו'.													מד.
אשר ארס - אחד המארס את הבתולה ואחד המארס את האלמנה ואחד שומרת יבם, ואפילו חמשה אחין ומת אחד מהם במלחמה - כולן חוזרין	ת"ר:												מד.
(דברים כ) לא לקח, ולא לקחה - פרט לאלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין.													מד.
לימא, דלא כרבי יוסי הגלילי, דאי רבי יוסי הגלילי													מד.
(דברים כ) הירא ורך הלבב - זה מתירא מעבירות שבידן	הא אמר: [רבי יוסי הגלילי]												מד.
אפילו תימא ר' יוסי הגלילי, כדרבה													מד.
לעולם אינו חייב עד שיבעול, מה טעם לא יקח? משום לא יחלל, משום הכי אינו לוקה עד שיבעול.	דאמר רבה:												מד.
אשר בנה אשר נטע אשר ארש - לימדה תורה דרך ארץ, שיבנה אדם בית ויטע כרם ואח"כ ישא אשה. ואף שלמה אמר בחכמתו: (משלי כד) הכן בחוץ מלאכתך ועתדה בשדה לך אחר ובנית ביתך, הכן בחוץ מלאכתך - זה בית, ועתדה בשדה לך - זה כרם, אחר ובנית ביתך - זו אשה.	תנו רבנן:												מד.
ד"א: הכן בחוץ מלאכתך - זה מקרא, ועתדה בשדה לך - זה משנה, אחר ובנית ביתך - זה גמ'.													מד.
ד"א: הכן בחוץ מלאכתך - זה מקרא ומשנה, ועתדה בשדה לך - זה גמרא, אחר ובנית ביתך - אלו מעשים טובים.													מד.
הכן בחוץ מלאכתך - זה מקרא ומשנה וגמרא, ועתדה בשדה לך - אלו מעשים טובים, אחר ובנית ביתך - דרוש וקבל שכר.	ר' אליעזר בנו של ר"י הגלילי												מד.
ואלו שאינן חוזרין: הבונה בית שער כו'.													מד.
אם הוסיף בו דימוס אחד - חוזר.	תנא:												מד.
אף הבונה בית לבנים בשרון לא היה חוזר.	ר' אליעזר:												מד.
מפני שמחדשין אותו פעמים בשבוע.	תנא:												מד.
ואלו שאין זזין ממקומן: בנה בית חדש וחנכו וכו'.													מד.
(דברים כד) אשה חדשה - אין לי אלא אשה חדשה, אלמנה וגרושה מנין? תלמוד לומר: אשה, מכל מקום אם כן, מה ת"ל אשה חדשה? מי חדשה לו, יצא מחזיר גרושתו שאין חדשה לו.	תנו רבנן:												מד.
(דברים כד) לא יצא בצבא - יכול בצבא הוא דלא יצא, אבל יספיק מים ומוזן ויתקן הדרכים? תלמוד לומר: (דברים כד) ולא יעבור עליו לכל דבר.	תנו רבנן:												מד.
יכול שאני מרבה אף הבונה בית ולא חנכו, נטע כרם ולא חללו, ארס אשה ולא לקחה?													מד.
ת"ל: עליו, עליו אי אתה מעביר, אבל אתה מעביר על אחרים.													מד.
ומאחר דכתב לא יעבור, לא יצא בצבא למה לי?													מד.
לעבור עליו בשני לאוין.													מד.
(דברים כ) ויספו השוטרים לדבר אל העם וגו' - ר' עקיבא אומר: הירא ורך הלבב - כמשמעו, שאינו יכול לעמוד בקשרי המלחמה ולראות חרב שלופה.	[רבי עקיבא]												מד.
הירא ורך הלבב - זהו המתירא מן העבירות שבידו, לפיכך תלתה לו התורה את כל אלו שיחזור בגללן.	רבי יוסי הגלילי:												מד.
אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין - הרי הוא הירא ורך הלבב.	רבי יוסי:												מד.
(דברים כ) והיה ככלות השוטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש העם, ובעקיבו של עם, מעמידין זקיפין לפנייהם ואחרים מאחוריהם וכשילין של ברזל בידיהן, וכל המבקש לחזור - הרשות בידו לקפח את שוקיו, שתחילת ניסה נפילה, שנאמר: (שמואל א' ד) נס ישראל לפני פלשתים וגם מגפה גדולה היתה בעם, ולהלן הוא אומר: (שמואל א' לא) וינסו אנשי ישראל מפני פלשתים ויפלו חללים וגו'.													מד.
בד"א - במלחמות הרשות, אבל במלחמות מצוה הכל יוצאין, אפילו חתן מחדרו וכלה מחופתה													מד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סוטה-משוח מלחמה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
במה דברים אמורים - במלחמות מצוה, אבל במלחמות חובה הכל יוצאין, אפי' חתן מחדרו וכלה מחופתה.	רבי יהודה:											■	◇	
מאי איכא בין רבי יוסי לר"י הגלילי?												⚡	◇	
איכא בינייהו עבירה דרבנן.												!	◇	
כמאן אזלא הא דתניא:												^		
שח בין תפילה לתפילה - עבירה היא בידו וחוזר עליה מעורכי המלחמה	[תניא]											■	^	◇
כמאן? כר"י הגלילי.												!	◇	
מאן תנא להא דתנו רבנן:												^		
שמע קול קרנות והרתיע, הגפת תריסין והרתיע, צחצוח חרבות ומים שותתין לו על ברכיו - חוזר	[תנו רבנן]											■	^	◇
כמאן?												^		
לימא, רבי עקיבא היא ולא רבי יוסי הגלילי?												⚡	◇	
בהא אפי' ר' יוסי הגלילי מודה, משום דכתיב: (דברים כ) ולא ימס את לבב אחיו כלבבו.												!	◇	
והיה ככלות השוטרים כו'.												■	<	
האי מפני שתחילת ניסה נפילה, מפני שתחילת ניסה מבעי ליה												⚡		
אימא: מפני שתחילת נפילה ניסה.												■		
בד"א - במלחמות הרשות כו'.												■	◇	
רשות דרבנן זו היא מצוה דרבי יהודה, מצוה דרבנן זו היא חובה דרבי יהודה.	רבי יוחנן:											■	◇	
מלחמות יהושע לכבש - דברי הכל חובה, מלחמות בית דוד לרווחה - דברי הכל רשות, כי פליגי - למעוטי עובדי כוכבים דלא ליתי עלייהו	רבא:											■	◇	
מר קרי לה מצוה	[רבי יהודה]											■	◇	
ומר קרי רשות	[רבנן]											■	◇	
נפקא מינה?												⚡		
לעוסק במצוה שפטור מן המצוה.												!	◇	
הדרן עלך משוח מלחמה.													◇	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ
מימרא													מ
עגלה ערופה - בלשון הקודש, שנאמר: (דברים כא) כי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניך ושופטיך, שלשה מבית דין הגדול שבירושלים היו יוצאין	[ת"ק]												מ
חמשה, שנאמר: זקניך - שנים, ושופטיך - שנים, ואין בית דין שקול, מוסיפין עליהן עוד אחד.	רבי יהודה:												מ
נמצא טמון בגל, או תלוי באילן, או צף על פני המים - לא היו עורפין, שנאמר: באדמה - ולא טמון בגל, נופל - ולא תלוי באילן, בשדה - ולא צף על פני המים.													מ
נמצא סמוך לספר, או לעיר שרובה עובדי כוכבים, או לעיר שאין בה ב"ד - לא היו עורפין.													מ
אין מודדין אלא לעיר שיש בה ב"ד.													מ
מאי קאמר?													מ
ה"ק, שנאמר: וענו ואמרו, ולהלן הוא אומר: (דברים כז) וענו הלויים ואמרו וגו', מה ענייה האמורה להלן בלשון הקודש, אף כאן בלשון הקודש	רבי אבהו:												מ
וסדר עגלה ערופה כיצד? כי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניך ושופטיך, שלשה מב"ד הגדול שבירושלים היו יוצאין.	[ת"ק]												מ
חמשה וכו'.	רבי יהודה:												מ
ויצאו זקניך ושופטיך, זקניך - שנים, ושופטיך - שנים, ואין בית דין שקול, מוסיפין עליהן עוד אחד - הרי כאן חמשה, דברי ר' יהודה	ת"ר: [רבי יהודה]												מ
זקניך - שנים, ואין ב"ד שקול, מוסיפין עליהן עוד אחד - הרי כאן שלשה.	רבי שמעון:												מ
ור' שמעון נמי הא כתיב: ושופטיך													מ
ההוא מיבעי ליה: למיחדין שבשופטיך.	[רבי שמעון]												מ
ורבי יהודה?													מ
מזקני זקניך נפקא.	[רבי יהודה]												מ
ור' שמעון?													מ
אי כתב רחמנא זקני, הוה אמינא אפי' זקני השוק, כתב רחמנא זקניך ואי כתב רחמנא זקניך, הוה אמינא אפי' סנהדרי קטנה, כתב רחמנא ושופטיך - למיחדין שבשופטיך.	[רבי שמעון]												מ
ור' יהודה?													מ
גמר זקני זקני (ויקרא ד) מזקני העדה, מה להלן מיוחדין שבעדה, אף כאן מיוחדין שבעדה.	[רבי יהודה]												מ
אי גמר, לגמרה לכולה מילתא מהתם, זקניך ושופטיך למה לי?													מ
אלא וי"ו ושופטיך למנינא.	[רבי יהודה]												מ
ורבי שמעון?													מ
וי"ו לא משמע ליה.	[רבי שמעון]												מ
אלא מעתה, ויצאו - שנים ומדודו - שנים, לר' יהודה הרי כאן תשעה, לרבי שמעון הרי כאן שבעה													מ
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:													מ
ויצאו - הן ולא שלוחיהן, ומדודו - שאפי' נמצא בעליל לעיר היו מודדין, שמצוה לעסוק במדידה.	[תניא]												מ
מתניתין דלא כר"א בן יעקב													מ
זקניך - זו סנהדרין, שופטיך - זה מלך וכהן גדול מלך, דכתיב: (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ, כהן גדול, דכתיב: (דברים יז) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה וגו'.	דתניא, ר' אליעזר בן יעקב:												מ
רבי אליעזר בן יעקב - במלך וכהן גדול הוא דפליג, אבל בסנהדרי אי כרבי יהודה אי כרבי שמעון סבירא ליה, או דלמא בסנהדרי נמי פליג עד דאיכא כולה סנהדרי?	איבעיא להו:												מ

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
מצאן זקן ממרא אבי פגי והמרה עליהן, יכול תהא המראתו המראתו? תלמוד לומר: (דברים יז) וקמת ועלית אל המקום, מלמד שהמקום גורם	רב יוסף, ת"ש:											
דנפוק כמה?												
אילימא דנפוק מקצתן												
דלמא הנך דאיכא גואי כוותיה סבירא להן												
אלא פשיטא דנפוק כולהו												
ולמאי?												
אי לדבר הרשות												
מי מצו נפקי? והכתיב: (שיר השירים ז) שררך אגן הסהר אל יחסר המזג, שאם נצרך אחד מהם לצאת, אם יש שם עשרים ושלושה כנגד סנהדרי קטנה - יוצא, ואם לאו - אינו יוצא												
אלא פשיטא לדבר מצוה, למאי? לאו למדידת עגלה, ורבי אליעזר בן יעקב היא.												
לא, דלמא להוסיף על העיר ועל העזרות	א"ל אביי:											
אין מוסיפין על העיר ועל העזרות אלא בבית דין של שבעים ואחד.	כדתנן:											
תניא כוותיה דרב יוסף:												
מצאן אבית פגי והמרה עליהן, כגון שיצאו למדידת עגלה או להוסיף על העיר ועל העזרות, יכול תהא המראתו המראתו? ת"ל: וקמת ועלית, מלמד שהמקום גורם.	[תניא]											
נמצא טמון בגל או תלוי באילן.												
לימא, מתניתין ר' יהודה היא ולא רבנן												
(דברים כד) ושכחת עומר בשדה - פרט לטמון, דברי רבי יהודה	דתניא: [רבי יהודה]											
בשדה - לרבות את הטמון	הכמים:											
אפי' תימא רבנן, הכא מענייניה דקרא, התם מענייניה דקרא דכתיב: (דברים כא) כי ימצא חלל, היכא דמשכתה, באדמה - פרט לטמון והתם מענייניה דקרא, דכתיב: (דברים כד) כי תקצור קצירך בשדך ושכחת עומר, שכחה דומיא דקציר, מה קציר בגלוי אף שכחה בגלוי, כתב רחמנא בשדה - לרבות את הטמון.	רב:											
לרבי יהודה נמי תיפוק ליה משכחה דומיא דקציר												
אין הכי נמי.												
ואלא בשדה למה לי?												
מיבעי ליה: לרבות שכחת קמה.	[רבי יהודה]											
ורבנן, שכחת קמה מנא להו?												
נפקא להו מכי תקצור קצירך בשדך.	[רבנן]											
ור' יהודה?												
מיבעי ליה לכדרבי אבהו אמר ר' אלעזר	[רבי יהודה]											
פרט לשצפו עומרין לתוך שדה חבריו.	דאמר רבי אבהו אמר ר"א:											
ורבנן?												
מבשדה, בשדך.	[רבנן]											
ור' יהודה?												
בשדה בשדך לא משמע ליה.	[רבי יהודה]											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
צפו עומרין לתוך שדהו, מהו? אויר שדה כשדה דמי, או לאו כשדה דמי?	בעי ר' ירמיה:										▲	◇
תפשוט ליה מדרבי אבהו א"ר אלעזר	רב כהנא לרב פפי, ואמרי - לה רב כהנא לרב זביד:										!	◇
פרט לשצפו עומרין לתוך שדה חבירו	דאמר: [רבי אבהו א"ר אלעזר]										!	◇
דחבירו אין, לתוך שדהו לא											!	◇
וליתעמיד, לתוך שדה חבירו - צפו אין, מונחין לא, והא בעינן בשדך וליכא. אלא, לתוך שדה חבירו ואפילו מונחין, והאי דקאמר צפול? דלא משכחת לה אלא בצפו.											?	◇
עומר שהחזיק בו להוליכו לעיר, והניחו על גבי חבירו ושכחו - התחתון שכחה, והעליון אינו שכחה	תא שמע: [רבנן]										◆	! ◇
שניהם אינן שכחה, התחתון - מפני שהוא טמון, והעליון - מפני שהוא צף	רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון:										◆	! ◇
עד כאן לא פליגי אלא בתחתון, אבל בעליון - דברי הכל לא הואי שכחה.											!	◇
שאני התם, כיון דאחזיק ביה זכה ביה.											?	◇
אי הכי, מאי איריא על גבי חבירו? אפילו בשדה נמן											?	◇
אין הכי נמי, והאי דקתני על גבי חבירו? משום תחתון.											!	◇
והא מפני שהוא צף קאמר											?	◇
אימא: מפני שהוא כצף.											!	◇
הריני כבן עזאי בשוקי טבריא	אביי:											○ ◇
שני חללים זה על גבי זה, מהיכן הוא מודד? מין במינו הוא טמון ומין במינו לא הוא צף, ומעליון מודד, או דלמא מין במינו הוא צף ומין במינו לא הוא טמון, ומתחתון מודד, או דלמא מין במינו הוא טמון ומין במינו הוא צף, ולא מתחתון מודד ולא מעליון מודד?	ההוא מדרבנן לאביי:										▲	◇
עומר שהחזיק בו להוליכו לעיר, והניחו על גבי חבירו ושכחו - התחתון שכחה, והעליון אינו שכחה	א"ל [אביי], תניתוה: [רבנן]										◆	! ◇
שניהם אינן שכחה, התחתון - מפני שהוא טמון, והעליון - מפני שהוא צף	ר' שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון:										◆	! ◇
דהני תנאי כר' יהודה סבירא להו	סברוה:										■	◇
בשדה - פרט לטמון	דאמר: [רבי יהודה]										■	◇
מאי לאו בהא קא מיפלגי:											■	◇
מין במינו הוא טמון	דמר סבר: [רבנן]										◆	■ ◇
לא הוא טמון	ומר סבר: [ר' שמעון בן יהודה]										◆	■ ◇
לא, אי כר' יהודה סבירא להו - דכ"ע מין במינו הוא טמון											?	◇
והכא בפלוגתא דרבי יהודה ורבנן קמיפלגי:											■	◇
כרבנן	דרבנן:										◆	■ ◇
כרבי יהודה.	ור' שמעון בן יהודה:										◆	■ ◇
אי הכי, מאי איריא על גבי חבירו? אפ' בעפר ובצרור נמן											?	◇
אין הכי נמי, ולהודיעך כחו דר' יהודה											!	◇
אפ' מין במינו הוא טמון.	דאמר: [רבי יהודה]										■	! ◇
חלל - ולא חנוק, חלל - ולא מפרפר, באדמה - ולא טמון בגל, נופל - ולא תלוי באילון, בשדה - ולא צף על פני המים	תנו רבנן: [ת"ק]										◆	■ ◇
בכולן, אם היה חלל - עורפין.	ר' אלעזר										◆	■ ◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מה:
מימרא													מה:
אמרו לו לר"א: אי אתה מודה שאם היה חנוק ומוטל באשפה שאין עורפין? אלמא חלל - ולא חנוק, הכא נמי באדמה - ולא טמון בגל, נופל - ולא תלוי באילן, בשדה - ולא צף על גבי מים.													מה:
ור"א? חלל יתירא כתיב.	[רבי אלעזר]												מה:
נמצא סמוך לספר או לעיר שרובה עובדי כוכבים כו'.													מה:
דכתיב: כי ימצא - פרט למצוי.													מה:
או לעיר שאין בה ב"ד.													מה:
דבעינא זקני העיר וליכא.													מה:
אין מודדין אלא לעיר כו'.													מה:
פשיטא, כיון דתנא לעיר שאין בה ב"ד, אנא ידענא דאין מודדין אלא לעיר שיש בה בית דין													מה:
הא קא משמע לן, כדתניא:													מה:
מנין שאם נמצא סמוך לעיר שאין בה ב"ד, שמניחין אותה ומודדין לעיר שיש בה בית דין? ת"ל: (דברים כא) ולקחו זקני העיר ההיא, מכל מקום.	[תניא]												מה:
נמצא מכוון בין שתי עירות - שתייהן מביאות שתי עגלות, דברי רבי אליעזר.													מה:
ואין ירושלים מביאה עגלה ערופה.													מה:
נמצא ראשו במקום אחד וגופו במקום אחר - מוליכין הראש אצל הגוף, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]												מה:
הגוף אצל הראש.	רבי עקיבא:												מה:
מאין היו מודדין?													מה:
מטיבורו	רבי אליעזר:												מה:
מחוטמו	רבי עקיבא:												מה:
ממקום שנעשה חלל, מצוארו.	רבי אליעזר בן יעקב:												מה:
מאי טעמא דרבי אליעזר?													מה:
אפשר לצמצם, וקרובה - ואפילו קרובות.	קסבר: [רבי אליעזר]												מה:
ואין ירושלים מביאה עגלה ערופה.													מה:
דאמר קרא: (דברים כא) לרשתה, וקסבר: ירושלים לא נתחלקה לשבטים.													מה:
נמצא ראשו במקום כו'.													מה:
במאי קמפלגי?													מה:
אילימא לענין מדידה קמיפלגי													מה:
הא מדקתני סיפא מאין היו מודדין, מכלל דרישא לא במדידה עסקינן													מה:
במת מצוה קנה מקומו קמיפלגי, והכי קאמר:	רבי יצחק:												מה:
לקבורו קנה מקומו, והיכא דנמצא ראשו במקום אחד וגופו במקום אחר - מוליכין הראש אצל הגוף, דברי ר' אליעזר	[רבי אליעזר]												מה:
הגוף אצל הראש.	רבי עקיבא:												מה:
במאי קמפלגי?													מה:
גופיה בדוכתיה נפיל, רישא דנאדי ונפיל	מר סבר: [רבי אליעזר]												מה:
רישא היכא דנפיל נפיל, גופא הוא דרהיט אזיל.	ומר סבר: [רבי עקיבא]												מה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מה:
מאין היו מודדין.													מה: < ^
במאי קמפלגי?													מה: ^
עיקר חיותא באפיה	מר סבר: [רבי עקיבא]					◆	■	!	◇				מה: ◇
עיקר חיותא בטיבוריה.	ומר סבר: [רבי אליעזר]					◆	■	!	◇				מה: ◇
לימא כי הני תנאי:								ז					מה: ז
מהיכן הולד נוצר? מראשו, וכן הוא אומר: (תהלים עא) ממעי אמי אתה גווי, ואומר: (ירמיהו ז) גוי נורך והשליכי וגו'	[ת"ק]					◆	■	ז					מה: ז
מטיבורו, ומשלח שרשו ואילך	אבא שאול					◆	■	ז					מה: ז
אפילו תימא אבא שאול, ע"כ לא קאמר אבא שאול - אלא לענין יצירה, דכי מיתצר ולד ממזיעתיה מיתצר, אבל לענין חיותא - דכולי עלמא באפיה הוא, דכתיב: (בראשית ז) כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וגו'.								!					מה: ◇
ממקום שנעשה חלל, מצוארו.	רבי אליעזר בן יעקב:												מה: < ◇
מאי טעמא דרבי אליעזר בן יעקב?													מה: ^
כדכתיב: (יחזקאל כא) לתת אותך אל צוארי חללי רשעים.													מה: ◇
נפטרו זקני ירושלים והלכו להן. זקני אותה העיר מביאין עגלת בקר אשר לא משכה בעול, ואין המום פוסל בה, ומורדין אותה לנחל איתן, איתן כמשמעו - קשה, אע"פ שאינו איתן - כשר, ועורפין אותה בקופיץ מאחוריה ומקומה אסור מלזרוע ומלעבוד, ומותר לסרוק שם פשתן ולנקר שם אבנים.													מה: ■
זקני אותה העיר רוחצין את ידיהן במים במקום עריפה של עגלה, ואומרים: (דברים כא) ידינו לא שפכה את הדם הזה ועינינו לא ראו.													מה: ■
וכי על דעתינו עלתה שזקני ב"ד שופכי דמים הן? אלא, שלא בא על ידינו ופטרנוהו ולא ראינוהו והנחנוהו.													מה: ◇
והכהנים אומרים: (דברים כא) כפר לעמך ישראל אשר פדית ה' ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל. לא היו צריכין לומר ונכפר להם הדם, אלא רוח הקודש מבשרתן, אימתי שתעשו ככה - הדם מתכפר להם.													מה: ■
ויהא מום פוסל בעגלה מקל וחומר, ומה פרה שאין השנים פוסלות בה - מום פוסל בה, עגלה ששנים פוסלות בה - אינו דין שיהא מום פוסל בה?													מה: ז
שאני התם, דאמר קרא: אשר אין בה מום, בה מום פוסל, ואין מום פוסל בעגלה.													מה: ◇
אלא מעתה, לא יהו שאר עבודות פוסלות בה													מה: ז
הניח עליה עודה של שקין - פסולה, ובעגלה - עד שתמשוך	אלמה א"ר יהודה אמר רב:												מה: ז
שאני פרה, דילפינן (דברים כא) עול (במדבר יט) עול מעגלה.													מה: ◇
עגלה נמי תיתי עול עול מפרה													מה: ז
הא מיעט רחמנא בה.													מה: ◇
בעגלה נמי כתיב בה													מה: ז
ההוא מביעי ליה: למעוטי קדשים דלא פסלה בהו עבודה, סלקא דעתך אמינא ליתי בק"ו מעגלה: ומה עגלה שאין מום פוסל בה - עבודה פוסלת בה, קדשים שמום פוסלת בהן - אינו דין שעבודה פוסלת בהן.													מה: ◇
איכא למיפרך: מה לעגלה שכן שנים פוסלות בה													מה: ז
אטו קדשים מי ליכא דפסלי בהו שנים? כי איצטריך קרא - להנך קדשים דפסלה בהו שנים.													מה: ◇
וקדשים דלא פסלה בהו עבודה מהכא נפקא? מהתם נפקא: (ויקרא כב) עורת או שבור או חרוץ או יבלת או גרב או ילפת לא תקריבו אלה לה', אלה אי אתה מקריב, אבל אתה מקריב קדשים שנעבדה בהן עבודה													מה: ז
איצטריך, ס"ד א"ה"מ היכא דעבד בהן עבודת היתר, אבל עבודת איסור - אימא ליתסרו, צריכא.													מה: ◇

<p>♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא													
והא נמי מהכא נפקא: (ויקרא כב) ומיד בן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל אלה, אלה אי אתה מקריב, אבל אתה מקריב קדשים שנעבדה בהן עבודה		⚡										מו.	
איצטריך, ס"ד אמינא הני מילי היכא דעבד בהן כשהן חולין, אבל עבד בהן כשהן קדשים אימא ליתסרו, צריכא.		!										מו.	
הניח עליה עודה של שקין - פסולה, ובעגלה - עד שתמשוך.	גופא, אמר רב יהודה אמר רב:								■	◇		מו.	
עול - אין לי אלא עול, שאר עבודות מניין? אמרת ק"ו: ומה עגלה שאין מום פוסל בה - שאר עבודות פוסלות בה, פרה שמום פוסל בה - אינו דין ששאר עבודות פוסלין בה, ואם נפשך לומר, נאמר כאן עול ונאמר להלן עול, מה להלן שאר עבודות פוסלות בה, אף כאן שאר עבודות פוסלות.	מיתביב:								⚡			מו.	
מאי אם נפשך לומר?									⚡	⚡		מו.	
וכי תימא, איכא למיפרך: מה לעגלה שכן שנים פוסלות בה אי נמי, קדשים יוכיחו, שמום פוסל בהן ואין עבודה פוסלת בהן נאמר כאן עול ונאמר להלן עול, מה להלן שאר עבודות, אף כאן שאר עבודות									!	⚡	◇	מו.	
וממקום שבאתה: מה להלן עד שתמשוך, אף כאן עד שתמשוך										⚡	◇	מו.	
תנאי היא, דאיכא דמייתי לה מעגלה, איכא דמייתי לה מגופה דפרה									!		◇	מו.	
עול - אין לי אלא עול, שאר עבודות מניין? ת"ל: (במדבר יט) אשר לא עלה עליה עול, מכל מקום אם כן, מה ת"ל עול? עול פוסל בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה, שאר עבודות אין פוסלות אלא בשעת עבודה.	דתניא:								!	■	◇	מו.	
ואימא: אשר לא עלה עליה - כלל, עול - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, עול אין, מידי אהרינא לא										⚡		מו.	
אשר - רביא הוא.									!			מו.	
ותניא נמי גבי עגלה כי האי גוונא: עול - אין לי אלא עול, שאר עבודות מניין? ת"ל: (דברים כא) אשר לא עובד בה, מ"א א"כ מה ת"ל עול? עול פוסל בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה, שאר עבודות אין פוסלות אלא בשעת עבודה.	[תניא]								!	■		מו.	
ואימא: אשר לא עובד בה - כלל, עול - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, עול אין, מידי אהרינא לא										⚡		מו.	
אשר - רביא הוא.									!			מו.	
משיכת עול בכמה?	רבי אבהו, בעי מיניה מר' יוחנן:										^	◇	מו.
כמלא עול.	א"ל: [רבי יוחנן]										!	◇	מו.
לארכו או לרחבו?	איבעיא להו:										^		מו.
משיכת עול לרחבו טפח.	ההוא מרבנן ור' יעקב שמיה, לדידי מפרשא לי מיניה דרבי יוחנן:										!	◇	מו.
וליא טפח										⚡		מו.	
הא קמ"ל, שיעורא דעול טפח הוי.										!		מו.	
למאי נפקא מינה?										⚡		מו.	
למקח וממכר.										!		מו.	
מפני מה אמרה תורה הביא עגלה בנחל? אמר הקב"ה: יבא דבר שלא עשה פירות ויערף במקום שאין עושה פירות, ויכפר על מי שלא הניחו לעשות פירות.	רבי יוחנן בן שאול:										■	◇	מו.
מאי פירות?											^	◇	מו.
איליא פריה ורביה											!		מו.
אלא מעתה, אזקן ואסריס ה"נ דלא ערפינן											⚡	מו.	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-■</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא מצות.												◇
ומורידין אותה אל נחל איתן												■
איתן כמשמעו - קשה.												■
מנין לאיתן שהוא קשה? שנאמר: (במדבר כד) איתן מושבך ושים בסלע קנך, ואומר: (מיכה ו) שמעו הרים את ריב ה' והאיתנים מוסדי ארץ	תנו רבנן: [ת"ק]											◇
מנין לאיתן שהוא ישן? שנאמר: (ירמיהו ה) גוי איתן הוא גוי מעולם הוא.	אחרים:											◇
ועורפין אותה בקופיץ מאחוריה.												■
מ"ט?												^
גמר עריפה עריפה מחטאת העוף.												◇
ומקומה אסור מלזרוע ומליעבד.												■
(דברים כא) אשר לא יעבד בו ולא יזרע - לשעבר, דברי רבי יאשיה	ת"ר: [רבי יאשיה]											◇
להבא.	רבי יונתן:											◇
להבא - דכ"ע לא פליגי, דכתיב: ולא יזרע, כי פליגי - לשעבר	רבא:											■
מי כתיב ולא יעובד?	רבי יאשיה סבר:											■
ורבי יונתן?												⚡
מי כתיב אשר לא נעבד?	[רבי יונתן]											!
ורבי יאשיה?												⚡
אשר - לשעבר משמע.	[רבי יאשיה]											!
ור' יונתן?												⚡
אשר - רבויא הוא.	[רבי יונתן]											!
ומותר לסרוק שם פשתן ולנקר שם אבנים.												■
אשר לא יעבד בו ולא יזרע - אין לי אלא זריעה, שאר עבודות מנין? תלמוד לומר: אשר לא יעבד בו, מכל מקום אם כן, מה ת"ל ולא יזרע? לומר לך: מה זריעה מיוחדת שהיא בגופה של קרקע, אף כל שהוא בגופה של קרקע, יצא סריקת פשתן וניקור אבנים שאינן בגופה של קרקע.	ת"ר:											◇
ואימא: אשר לא יעבד בו - כלל, ולא יזרע - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, זריעה אין, מידי אחרנא לא												⚡
אשר - רבויא הוא.												!
זקני העיר רוחצין ידיהן כו'.												■
(דברים כא) וכל זקני העיר ההיא הקרובים אל החלל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל - שאין ת"ל הערופה, ומה ת"ל הערופה? על מקום עריפתה של עגלה	ת"ר:											◇
ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו												■
וכי על לבנו עלתה שב"ד שופכין דמים? אלא, לא בא לדינו ופטרנוהו בלא מזונות, ולא ראינוהו והנחנוהו בלא לוייה.												◇
כופין ללויה, ששכר הלויה אין לה שיעור, שנאמר: (שופטים א) ויראו השומרים איש יוצא מן העיר ויאמרו לו הראנו נא את מבוא העיר ועשינו עמך חסד, וכתיב: ויראם את מבוא העיר, ומה חסד עשו עמו? שכל אותה העיר הרגו לפי חרב, ואותו האיש ומשפחתו שלחו וילך האיש ארץ החתים ויבן עיר ויקרא שמה לזו הוא שמה עד היום הזה	תניא, היה ר"מ אומר:											◇

<p>♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ; קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	---

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	תניא:											
היא לוו שצובעין בה תכלת, היא לוו שבא - סנהריב ולא בבלה, נבוכדנצר ולא החריבה, ואף מלאך המות אין לו רשות לעבור בה, אלא זקנים שבה בזמן שדעתן קצה עליהן - יוצאין חוץ לחומה והן מתים												
והלא דברים ק"ו: ומה כנעני זה, שלא דיבר בפיו ולא הלך ברגליו - גרם הצלה לו ולזרעו עד סוף כל הדורות, מי שעושה לוויה ברגליו - על אחת כמה וכמה.												
במה הראה להם?												
בפיו עקם להם	חזקיה:											
באצבעו הראה להם.	רבי יוחנן:											
בשביל שכנעני זה הראה באצבעו, גרם הצלה לו ולזרעו עד סוף כל הדורות.	תניא כוותיה דר' יוחנן:											
המהלך בדרך ואין לו לוויה - יעסוק בתורה, שנאמר: (משלי א) כי לווית חן הם לראשך וענקים לגרגרותיך.	רבי יהושע בן לוי:											
בשביל ארבעה פסיעות שלווה פרעה לאברהם, שנאמר: (בראשית יב) ויצו עליו פרעה אנשים וגו' - נשתעבד בכניו ארבע מאות שנה, שנאמר: (בראשית טו) ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה.	ואמר ר' יהושע בן לוי:											
כל המלוה את חבירו ארבע אמות בעיר - אינו ניזוק.	רב יהודה אמר רב:											
רבינא אלויה לרבא בר יצחק ד' אמות בעיר, מטא לידה היויקא ואיתציל.												
הרב לתלמיד - עד עיבורה של עיר, חבר לחבר - עד תחום שבת, תלמיד לרב - אין לו שיעור.	ת"ר:											
וכמה?												
עד פרסה.	רב ששת:											
ולא אמרן אלא רבו שאינו מובהק, אבל רבו מובהק - שלשה פרסאות.												
רב כהנא אלויה לרב שימי בר אשי מפום נהרא עד בי ציניתא דבבל כי מטו התם, אמר ליה, ודאי דאמריהו: הני ציניתא דבבל משני אדם הראשון איתנהו?												
מאי דכתיב: (ירמיהו ב) בארץ לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם? וכי מאחר שלא עבר היכן ישב? (ומאחר שלא ישב היכן עבר?) אלא, ארץ שגזר עליה אדם הראשון לישוב - נתישבה, ארץ שלא גזר עליה אדם הראשון - לא נתישבה.	א"ל רב שימי בר אשי: אדכרתן מלתא, דאמר רבי יוסי בר' חנינא:											
רב מרדכי אלויה לרב אשי מהגרוניא ועד בי כפי, ואמרי לה עד בי דורא.												
כל שאינו מלוה ומתלוה - כאילו שופך דמים, שאילמלי ליווהו אנשי יריחו לאלישע לא גירה דובים לתנינות, שנאמר: (מלכים ב' ב) ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן העיר ויתקלסו בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח, אמרו לו: עלה שהקרחת עלינו את המקום.	רבי יוחנן משום רבי מאיר:											
מאי ונערים קטנים?												
שמנוערים מן המצות, קטנים - שהיו מקטני אמנה.	רבי אלעזר:											
נערים היו, ובזבזו עצמן כקטנים.	תנא:											
ודלמא על שם מקומן מי לא כתיב: (מלכים ב' ה) וארם יצאו גדודים וישבו מארץ ישראל נערה קטנה	מתקיף לה רב יוסף:											
וקשיא לן: נערה וקטנה												
קטנה דמן נעורן	ואמר ר' פדת:											
התם לא מפרש מקומה, הכא מפורש מקומן.												
(מלכים ב' ב) ויפן אחרייו ויראם ויקללם בשם ה'												
מה ראה?												
ראה ממש	רב:											

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל מקום שנתנו חכמים עיניהם - או מיתה או עוני	כדתניא, רבן שמעון בן גמליאל:											!
ראה שכולן נתעברה בהן אמן ביום הכיפורים	שמואל:											!
בלורית ראה להן כאמוריים	רבי יצחק נפחא:											!
ראה שלא היתה בהן להלוחית של מצוה.	רבי יוחנן:											!
ודלמא בזרעייהו ניהוה הוה												?
לא במ ולא בזרעם עד סוף כל הדורות.	רבי אלעזר:											!
(מלכים ב' ב) ותצאנה שתיים דובים מן היער ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים												!
נס	חד: [רב/שמואל]											!
נס בתוך נס.	וחד: [רב/שמואל]											!
מאן דאמר נס - יער הוה, דובים לא הוו												!
מ"ד נס בתוך נס - לא יער הוה ולא דובים הוו.												!
וליהוי דובים ולא ליהוי יער												!
דבעית.												!
בשביל ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב, הובקעו מישראל ארבעים ושנים ילדים.	רבי חנינא:											!
איני?												!
לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות ואף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שבשכר ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב, זכה ויצתה ממנו רות, שיצא ממנו שלמה שכתוב ביה (מלכים א' ג) אלף עולות יעלה שלמה	והאמר רב יהודה אמר רב:											!
רות בתו של עגלון בנו של בלק היתה	ואמר רבי יוסי בן חוני:											!
תאותו מיהא לקללה הוי.												!
(מלכים ב' ב) ויאמרו אנשי העיר אל אלישע הנה נא מושב העיר טוב כאשר אדוני רואה וגו'												!
וכי מאחר דמים רעים וארץ משכלת, אלא מה טובתה?												!
חן מקום על יושביו.	רבי חנין:											!
שלשה חיות הן: חן מקום על יושביו, חן אשה על בעלה, חן מקח על מקחו.	רבי יוחנן:											!
שלשה חלאין חלה אלישע: אחד שגירה דובים בתינוקות, ואחד שדחפו לגחזי בשתי ידיים, ואחד שמת בו, שנאמר: (מלכים ב' ג) ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו.	תנו רבנן:											!
לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת, לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידיו.	תנו רבנן:											!
אלישע מאי היא?												!
דכתיב: (מלכים ב' ה) ויאמר נעמן הואל קח ככרים, וכתיב: ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וזיתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות												!
ומי שקיל כולי האי? כסף ובגדים הוא דשקיל												!
באותה שעה היה אלישע עוסק בשמנה שרצים, אמר לו: רשע הגיע עת ליתול שכר שמנה שרצים, וצרעת נעמן תדבק בך ובזרעך לעולם.	רבי יצחק:											!
(מלכים ב' ז) וארבעה אנשים היו מצורעים												!
זה גחזי ושלשת בניו.	[רבי יוחנן]											!
(מלכים ב' ח) וילך אלישע דמשק												!

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
למה הלך?		^	!									
שהלך להחזירו לגחזי בתשובה, ולא חזר, אמר לו: חזור בך, אמר לו, כך מקובלני ממך: כל מי שחטא והחטיא את הרבים - אין מספיקין בידו לעשות תשובה.	רבי יוחנן:	!	!									◇
מאי עבד?		^	!									
אבן שואבת תלה לו לחטאת ירבעם והעמידו בין שמים לארץ.	איכא דאמרי:	!	!									◇
שם חקק לה אפומה, והיתה אומרת אנכי ולא יהיה לך.	ואיכא דאמרי:	!	!									◇
רבנן דחזק מקמיה, דכתיב: (מלכים ב' ו) ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה נא המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו, מכלל דעד האידנא לא הוה דחיק.	ואיכא דאמרי:	!	!									◇
יצר תינוק ואשה, תהא שמאל דוחה וימין מקרבת.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:											
נמצא ההורג, עד שלא נערפה העגלה - תצא ותרעה בעדר, משנערפה העגלה - תקבר במקומה, שעל ספק באתה מתחילתה, כיפרה ספיקה והלכה לה.												■
נערפה העגלה ואחר כך נמצא ההורג - הרי זה יהרג.												■
עד אחד אומר ראיתי את ההורג ועד אחד אומר לא ראית, אשה אומרת ראיתי ואשה אומרת לא ראית - היו עורפין.												■
עד אחד אומר ראיתי ושנים אומרים לא ראית - היו עורפין.												■
שנים אומרים ראינו ואחד אומר להן לא ראיתם - לא היו עורפין.												■
משרבו הרוצחנין - בטלה עגלה ערופה. משבא אליעזר בן דניאי, ותחינה בן פרישה היה נקרא - חזרו לקרותו בן הרצחן.												■
משרבו המנאפים - פסקו המים המרים, ורבי יוחנן בן זכאי הפסיקו, שנאמר: (הושע ד) לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה ועל כלותיכם כי תנאפנה כי הם וגו'.												■
משמת יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יהודה איש ירושלים - בטלו האשכולות, שנאמר: (מיכה ז) אין אשכול לאכול בכורה אותה נפשי.												■
יוחנן כהן גדול העביר הודיית המעשר אף הוא בטל את המעוררין ואת הנוקפין. עד ימיו היה פטיש מכה בירושלים ובימיו א"צ לשאול על הדמאי.												■
מנין שאם נערפה העגלה ואח"כ נמצא ההורג, שאין פוטרת אותו? ת"ל: (במדבר לה) ולא רץ לא יכופר לדם אשר שפך בה כי אם בדם שפכו.	ת"ר:											◇
עד אחד אומר ראיתי את ההורג כו'.												■
טעמא דמכחיש ליה, הא לא מכחיש ליה - עד אחד מהימן												◇
מנהני מילי?												^
(דברים כא) לא נודע מי הכהו, הא נודע מי הכהו - אפילו אחד בסוף העולם - לא היו עורפין	דת"ר:											◇
מנין לסנהדרין שראו אחד שהרג את הנפש ואין מכירין אותו, שלא היו עורפין? ת"ל: (דברים כא) ועינינו לא ראו, והלא ראו.	רבי עקיבא:											◇
השתא דאמרת עד אחד מהימן, אידך חד היכי מצי מכחיש ליה?												?
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים, ואין דבריו של אחד במקום שנים	והאמר עולא:											◇
תני: לא היו עורפין.	אמר לך עולא:											◇
תני: לא היו עורפין.	וכן א"ר יצחק:											◇
תני: היו עורפין.	רבי חייא:											◇
ולרבי חייא קשיא דעולא												◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא קשיא: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.												◇
עד אחד אומר ראיתי את ההורג ושנים אומרים לא ראית - היו עורפין	תנן:		Ⓜ									◇
הא חד וחד - לא היו עורפין			Ⓜ									
תיובתא דרבי חייא			Ⓜ									◇
וליתעמיך, אימא סיפא:												◇
שנים אומרים ראינו ועד אחד אומר לא ראיתם - לא היו עורפין	[סיפא]		Ⓜ									◇
הא חד וחד - היו עורפין			Ⓜ									
אלא, מתני' כולה בפסולי עדות, וכדרבי נחמיה												◇
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דעות, ועשו שתי נשים באיש אחד כשני אנשים באיש אחד.	דאמר: [רבי נחמיה]		Ⓜ									◇
כל היכא דאתא עד אחד כשר מעיקרא - אפילו מאה נשים כי אחד דמיין, והכא במאי עסקינן - כגון דאתאי אשה מעיקרא, ותרצה לדרבי נחמיה הכי	איכא דאמרי:		Ⓜ									◇
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דעות, ועשו שתי נשים באשה אחת כשני אנשים באיש אחד, אבל שתי נשים באיש אחד - כי פלגא ופלגא דמי.	רבי נחמיה:		Ⓜ									◇
ותרתי פסולי עדות למה לי?			Ⓜ									
מהו דתימא, כי אזלינן בתר רוב דעות - לחומרא, אבל לקולא לא, קמ"ל.												!
משרבו הרוצחין כו'.												Ⓜ
משרבו הרוצחין - בטלה עגלה ערופה, לפי שאינה באה אלא על הספק, משרבו הרוצחין בגלוי - בטלה עגלה ערופה.	ת"ר:											Ⓜ
משרבו הנואפין כו'.												Ⓜ
(במדבר ה) ונקה האיש מעון, בזמן שהאיש מנוקה מעון - המים בודקין את אשתו, אין האיש מנוקה מעון - אין המים בודקין את אשתו, ואומר: (הושע ד) לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה כו'.	ת"ר:											Ⓜ
מאי ואומר?												Ⓜ
וכי תימא, עון ידידה אין, דבניה ודבנתיה לא, תא שמע: לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה ועל כלותיכם כי תנאפנה												Ⓜ
וכי תימא, עון אשת איש אין, עון דפגויה לא, ת"ש: כי הם עם הזונות יפרדו ועם הקדשות יזבחו וגו'.												Ⓜ
מאי ועם לא יבין ילבט?												Ⓜ
אמר להם נביא לישראל: אם אתם מקפידין על עצמכם - מים בודקין נשותיכם, ואם לאו - אין המים בודקין נשותיכם.	רבי אלעזר:											Ⓜ
משרבו בעלי הנאה - נתעותו הדינין, ונתקלקלו המעשים, ואין נוה בעולם.												Ⓜ
משרבו רואי פנים בדין - בטל (דברים א) לא תגורו, ופסק לא תכירו, ופרקו עול שמים ונתנו עליהם עול בשר ודם.												Ⓜ
משרבו לוחשי לחישות בדין - רבה חרון אף בישראל, ונסתלקה השכינה, משום שנאמר: (תהלים פב) בקרב אלהים ישפוט.												Ⓜ
משרבו (יחזקאל לג) אחרי בצעם לבם הולך - רבו האומרים (ישעיהו ה) לרע טוב ולטוב רע.												Ⓜ
משרבו האומרים לרע טוב ולטוב רע - רבו היו בעולם.												Ⓜ
משרבו מושכי הרוק - רבו היהירים, ונתמעטו התלמידים, והתורה חוזרת על לומדיה.												Ⓜ
משרבו היהירים - התחילו בנות ישראל להנשא ליהירים, שאין דורינו רואה אלא לפנים.												Ⓜ

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ
איני?														מז:
האי מאן דמיהר, אפילו אינשי ביתיה לא מיקבל, שנאמר: (הבוקר ב) גבר יהיר ולא ינוה, לא ינוה אפ"י בנוה שלן		והאמר מר:												מז:
מעיקרא קפצה עליה, לסוף מיתזיל עלייהו.														מז:
משרבו מטילי מלאי על בעלי בתים - רבה השוחד והטיית משפט, ופסקה טובה.														מז:
משרבו מקבלני טובתך ומחזקני טובותיך - רבו (שופטים יז) איש הישר בעיניו יעשה, שפלים הוגבהו והגבוהים הושפלו, ומלכותא אזלא ונולא.														מז:
משרבו צרי עין וטורפי טרף - רבו מאמצי הלב וקופצי ידים מלהלוות, ועברו על מה שכתוב בתורה (דברים טו) השמר לך פן וגו'.														מז:
משרבו (ישעיהו ג) נטויות גרון ומשקרות עינים - רבו מים המרים, אלא שפסקו.														מז:
משרבו מקבלי מתנות - נתמעטו הימים ונתקצרו השנים, דכתיב: (משלי טו) ושונא מתנות יחיה.														מז:
משרבו זחוחי הלב - רבו מחלוקת בישראל.														מז:
משרבו תלמידי שמאי והילל שלא שימשו כל צורכן - רבו מחלוקת בישראל, ונעשית תורה כשתי תורות.														מז:
משרבו מקבלי צדקה מן העובדי כוכבים - היו ישראל למעלה והם למטה, ישראל לפנים והם לאחור.														מז:
משמת יוסי בן יעזר כו'.														מז:
מאי אשכולות?														מז:
איש שהכל בו.		רב יהודה אמר שמואל:												מז:
יוחנן כהן גדול העביר הודיית המעשר כו'.														מז:
מ"ט?														מז:
לפי שאין נותנין אותו כתיקונו, דרחמנא אמר דיהבי ללוים, ואנן קא ייהינן לכהנים.		רבי יוסי בר' חנינא:												מז:
ולודי אשאר מעשרות														מז:
כל בית שאין מתודה על מעשר ראשון, שוב אין מתודה על שאר מעשרות.		ריש לקיש:												מז:
מאי טעמא?														מז:
הואיל ופתח בו הכתוב תחילה.		אביי:												מז:
מכלל דאפרושי הוּו מפרשי														מז:
אף הוא ביטל את הידוי וגזר על הדמאי, לפי ששלה בכל גבול ישראל וראה שאין מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד, ומעשר ראשון ומעשר שני מקצתן מעשרין ומקצתן אין מעשרין, אמר להם: בני, בואו ואומר לכם: כשם שתרומה גדולה יש בה עון מיתה, כך תרומת מעשר וטבל יש בהן עון מיתה, עמד והתקין להם: הלוקח פירות מע"ה - מפריש מהן מעשר ראשון ומעשר שני, מעשר ראשון מפריש ממנה תרומת מעשר ונותנה לכהן, ומעשר שני עולה ואוכלו בירושלים, מעשר ראשון ומעשר עני - המוציא מחבירו עליו הראיה		והא תניא:												מז:
תרתין תקן, ביטל וידוי דחבירים, וגזר על דמאי של עמי הארץ.														מז:
ואף הוא ביטל את המעוררים.														מז:
מאי מעוררים?														מז:
בכל יום ויום שהיו עומדים ליום על דוכן ואומרים (תהלים מד) עורה למה תישן ה', אמר - להן: וכי יש שינה לפני המקום? והלא כבר נאמר (תהלים קא) הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל אלא, בזמן שישאל שרויין בצער ועובדי כוכבים בנחת ושלוה, לכך נאמר: עורה למה תישן ה'.		רחבה:												מז:
ואת הנוקפים.														מז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

סוטה-עגלה ערופה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מח.
מאי נוקפים?														מח.
שהיו מסרטין לעגל בין קרניו כדי שיפול דם בעיניו, אתא איהו בטיל, משום דמיחזי כי מומא.		רב יהודה אמר שמואל:											!	מח.
שהיו חובטין אותו במקלות, כדרך שעושין אותו לפני עבודת כוכבים, אמר להם: עד מתי אתם מאכילין נבילות למזבח נבילות?		במתניתא תנא:											!	מח.
הא שחיט להן													?	מח.
אלא טריפות, שמא ניקב קרום של מוח, עמד והתקין להם טבעות בקרקע.														מח.
עד ימיו היה פטיש מכה בירושלים.														מח.
בחולו של מועד.														מח.
כל ימיו לא היה אדם צריך לשאול על הדמאי.														מח.
כדאמרן.														מח.
משבטלה סנהדרין - בטל השיר מבית המשתאות, שנאמר: (ישעיהו כד) בשיר לא ישתו יין וגו'.														מח.
משמתו נביאים הראשונים - בטלו אורים ותומים.														מח.
משחרב בהמ"ק - בטל השמיר, ונופת צופים, ופסקו אנשי אמנה מישראל, שנאמר: (תהלים יב) הושיעה ה' כי גמר חסיד וגו'.														מח.
מיום שחרב בהמ"ק - אין יום שאין בו קללה, ולא ירד הטל לברכה, וניטל טעם הפירות.		רשב"ג אומר, העיד ר' יהושע:												מח.
אף ניטל שומן הפירות.		רבי יוסי:												מח.
הטהרה - נטלה את הריה, המעשרות - נטלו את שומן הדגן.		ר' שמעון בן אלעזר:												מח.
הזנות והכשפים כילו את הכל.		חכמים:												מח.
וממאי דמשבטלה סנהדרין כתיב?														מח.
דאמר קרא: (איכה ה) זקנים משער שבתו בחורים מנגינתם		רב הונא בריה דרב יהושע:												מח.
אודנא דשמעא זמרא תעקר.		רב:												מח.
זמרא בביתא חורבא בסיפא, שנאמר: (צפניה ב) קול ישורר בחלון חרב בסף כי ארזה ערה.		רבא:												מח.
מאי כי ארזה ערה?														מח.
בית המסובך בארזים עיר הוא? אלא אפ"ל בית המסובך בארזים מתרועע.		רבי יצחק:												מח.
שמע מינה, כי מתחיל חורבא בסיפא מתחיל, שנאמר: חרב בסף.		רב אשי:												מח.
ואיבעית אימא, מהכא: (ישעיהו כד) ושאיח יוכת שער.														מח.
לדידי חזי ליה, ומנגח כי תורא.		מר בר רב אשי:												מח.
זמרא דנגדי דבקרי - שרי, דגרדאי - אסיר.		רב הונא:												מח.
רב הונא בטיל זמרא, קם מאה אווזי בוזא ומאה סאה חיטי בוזא ולא איבעי.		[רב הונא]												מח.
אתא רב חסדא זלזיל ביה, איבעאי אוזא בוזא ולא משתכח.		[רב חסדא]												מח.
זמרי גברי ועני נשי - פריצותא, זמרי נשי ועני גברי - כאש בנעורת.		רב יוסף:												מח.
למאי נפקא מינה?														מח.
לבטולי הא מקמי הא.														מח.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מח.
כל השותה בארבעה מיני זמר - מביא חמש פורעניות לעולם, שנאמר: (ישעיהו ה) הוי משכמי בבקר שכר ירדפו מאחרי בנישף יין ידליקם, והיה כנור ונבל תוף וחליל ויין משתיהם ואת פועל ה' לא יביטו, מה כתיב אחריו? (ישעיהו ה) לכן גלה עמי מבלי דעת - שגורמין גלות לעולם, וכבודו מתי רעב - שמביאין רעב לעולם, והמונו צחה צמא - שגורמין לתורה שתשתכח מלומדיה, (ישעיהו ה) וישח אדם וישפל איש - שגורמין שפלות לשונאו של הקב"ה, ואין איש אלא הקדוש ב"ה, שנאמר: (שמות טז) ה' איש מלחמה, ועיני גבוהים תשפלנה - שגורמין שפלות של ישראל, ומה כתיב אחריו? לכן הרחיבה שאלו נפשה ופערה פיה לבלי חק וירד הדרה והמונה ושאונו ועלו בה.	רבי יוחנן:												מח.
משמתו נביאים הראשונים.													מח:
מאן נביאים הראשונים?													מח:
זה דוד ושמואל ושלמה.	רב הונא:												מח:
בימי דוד זימנין סליק וזימנין לא סליק, שהרי שאל צדוק ועלתה לו, שאל אביתר ולא עלתה לו, שנאמר: (שמואל ב' טו) ויעל אביתר.	רב נחמן:												מח:
(דברי הימים ב' כו) והיה לדרוש אלהים כל ימי זכריה המבין בראות אלהים, מאי לאו באורים ותומים לא, בנביאים.	מתיב רבה בר שמואל:												מח:
משחרב בהמ"ק ראשון - בטלו ערי מגרש, ופסקו אורים ותומים, ופסק מלך מבית דוד, ואם לחשך אדם לומר: (עזרא ב) ויאמר התרשאת להם אשר לא יאכלו מקדש הקדשים עד עמוד כהן לאורים ותומים אמור לו: כאדם שאומר לחבירו עד שיחיו מתים ויבא משיח בן דוד	ת"ש:												מח:
מאן נביאים הראשונים? לאפוקי מחגי זכריה ומלאכי דאחרונים ניהו	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:												מח:
משמתו חגי זכריה ומלאכי - נסתלקה רוח הקודש מישראל, ואע"פ כן היו משתמשים בבת קול, שפעם אחת היו מסובין בעליית בית גוריא ביריחו, נתנה עליהן בת קול מן השמים ואמרה: יש בכם אדם אחד שראוי שתשרה שכינה עליו, אלא שאין דורו ראוי לכך, נתנו עיניהם בהלל הזקן, וכשמת, הספידוהו: הי חסיד, הי עניו, תלמידו של עזרא	דת"ר:												מח:
ושוב פעם אחרת היו מסובין בעלייה ביבנה, נתנה להן בת קול מן השמים ואמרה להן: יש בכם אדם א' שראוי שתשרה שכינה עליו, אלא שאין דורו זכאין לכך, נתנו עיניהם בשמואל הקטן, וכשמת, הספידוהו: הי עניו, הי חסיד, תלמידו של הלל ואף הוא אמר בשעת מיתתו: שמעון וישמעאל לחרבא, וחברוהו לקטלא, ושאר עמא לביזא, ועקן סגיאין עתידין למיתי על עמא													מח:
ואף על ר' יהודה בן בבא בקשו לומר הי חסיד, הי עניו, אלא שנטרפה שעה, שאין מספידין על הרוגי מלכות.													מח:
משחרב בהמ"ק - בטל השמיר כו'.													מח:
שמיר - שבו בנה שלמה את בהמ"ק, שנא': (מלכים א ו) והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה, הדברים ככתבן, דברי ר' יהודה	ת"ר: [רבי יהודה]												מח:
וכי אפשר לומר כן? והלא כבר נאמר: (מלכים א ז) כל אלה אבנים יקרות וגו' מגוררות במגרה אם כן, מה ת"ל לא נשמע בבית בהבנותו? שהיה מתקין מבחוץ ומכניס מבפנים	אמר לו ר' נחמיה:												מח:
נראין דברי רבי יהודה - באבני מקדש, ודברי ר' נחמיה - באבני ביתו.	רבי:												מח:
ור' נחמיה, שמיר למאי אתא?													מח:
מיבעי ליה לכדתניא:													מח:
אבנים הללו אין כותבין אותן בדין, משום שנאמר: (שמות כח) פתוחי חותם, ואין מסרטין עליהם באיזמל, משום שנאמר: במלואותם, אלא כותב עליהם בדין, ומראה להן שמיר מבחוץ והן נבקעות מאליהן, כתיבנה זו שנבקעת בימות החמה ואינה חסירה כלום, וכבקעה זו שנבקעת בימות הגשמים ואינה חסירה כלום.	[תניא]												מח:
שמיר זה ברייתו כשעורה, ומששת ימי בראשית נברא, ואין כל דבר קשה יכול לעמוד בפניו. במה משמירין אותו? כורכין אותו בספוגין של צמר, ומניחין אותו באיטני של אבר מליאה טובי שעורין.	ת"ר:												מח:
משחרב מקדש ראשון - בטלה שירא פרנדא, וזכוית לבנה.	רבי אמי:												מח:

<p>♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	מאן דאמר												מח:
משחרב מקדש ראשון - בטלה שירא פרנדא, וחכמית לבנה, ורכב ברזל	תניא נמי הכי:												מח:
אף יין קרוש הבא משנר, הדומה כעגולי דבילה.	יש אומרים:												מח:
ונפת צופים.													מח:
מאי נופת צופים?													מח:
סולת שצפה על גבי נפה, ודומה לעיסה שנלושה בדבש ושמן	רב:												מח:
שתי ככרות הנדבקות בתנור, ותופחות ובאות עד שמגיעות זו לזו	לוי:												מח:
זה דבש הבא מן הציפא.	רבי יהושע בן לוי:												מח:
מאי משמע?													מח:
כמא דנתזן דבריאתה ושייטן ברומי עלמא ומתיין דובשא מעישיבי טורא.	כדמתרגם רב ששת:												מח:
כל הנצוק טהור, חוץ מדבש זיפים והצפיחים.	תנן התם:												מח:
מאי זיפים?													מח:
דבש שמוזיפין בו	רבי יוחנן:												מח:
על שם מקומו, כדכתיב: (יהושע טו) זיף וטלם ובעלות.	ריש לקיש:												מח:
כיוצא בדבר אתה אומר: (תהלים נד) בבא הזיפים ויאמרו לשאול הלא דוד וגו'													מח:
מאי זיפים?													מח:
בני אדם המזיפין דבריהם	רבי יוחנן:												מח:
על שם מקומו, כדכתיב: זיף וטלם ובעלות.	רבי אלעזר:												מח:
ופסקו אנשי אמנה.													מח:
אלו בני אדם שהן מאמינין בהקב"ה	רבי יצחק:												מח:
כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר - אינו אלא מקטני אמנה.	דתניא, רבי אליעזר הגדול:												מח:
מאי דכתיב: (זכריה ד) כי מי בז ליום קטנות? מי גרם לצדיקים שיתבזבו שולחנן לעתיד לבא? קטנות שהיה בהן, שלא האמינו בהקב"ה.	והיינו דאמר ר' אלעזר:												מח:
אלו קטני בני רשעי ישראל, שמבזבזין דין אביהם לעתיד לבוא, אומרים לפניו: רבונו של עולם, מאחר שאתה עתיד ליפרע מהן, למה הקהית שניהם בס?	רבא:												מח:
אלמלא תפלתו של דוד - היו כל ישראל מוכרי רבב, שנאמר: (תהלים ט) שיתה ה' מורה להם.	ר' אילעא בר יברכיה:												מח:
אלמלא תפלתו של חבקוק - היו ב' תלמידי חכמים מתכסים בטלית אחת ועוסקין בתורה, שנאמר: (חבקוק ג) ה' שמעתי שמעך יראתי ה' פעלך בקרב שנים חייהו, אל תקרא בקרב שנים אלא בקרוב שנים שני תלמידי חכמים המהלכין בדרך ואין ביניהן דברי תורה - ראוי לשרף באש, שנאמר: (מלכים ב' ב) ויהי המה הולכים הלך ודבר והנה רכב אש וגו', טעמא דאיכא דיבור, הא ליכא דיבור - ראוי לשרף.	וא"ר אילעא בר יברכיה:												מח:
שני ת"ח הדרין בעיר אחת ואין נוחין זה לזה בהלכה - אחד מת ואחד גולה, שנאמר: (דברים ד) לנוס שמה רוצח אשר ירצה את רעהו בבלי דעת, ואין דעת אלא תורה, שנאמר: (הושע ד) נדמו עמי מבלי הדעת.	וא"ר אילעא בר יברכיה:												מח:
כל ת"ח העוסק בתורה מתוך הדחק - תפלתו נשמעת, שנאמר: (ישעיהו ל) כי עם בציון ישב בירושלים בכה לא תבכה חנון יחנך לקול זעקך כשמעתו ענך, וכתיב בתריה: (ישעיהו ל) ונתן ה' לכם לחם צר ומים לחץ.	ר' יהודה בריה דר' חייא:												מח:
משביעין אותו מזיו שכניה, שנאמר: (ישעיהו ל) והיו עיניך רואות את מוריך.	רבי אבהו:												מח:
אף אין הפרגוד, נעל בפניו, שנאמר: (ישעיהו ל) ולא יכנף עוד מוריך.	ר' אחא בר חנינא אמר:												מח:
מיום שחרב בהמ"ק אין וכו'.	רשב"ג אומר משום ר' יהושע:												מח:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט.
מימרא	מאן דאמר												
בכל יום ויום מרובה קללתו משל חבירו, שנאמר: (דברים כח) בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר	רבא:											■ ◇	מט.
הי בקר?												^ ◇	מט.
אילמא בקר דלמחר												!	מט.
מי ידע מאי הוי?												⚡	מט.
אלא דחליף.												! ◇	מט.
ואלא עלמא אמאי קא מקיים?												⚡ ◇	מט.
אקדושה דסידרא ואיהא שמיא רבא דאגתא, שנא: (איוב י) ארץ עפתה כמו אופל צלמות ולא סדרים, הא יש סדרים - תופיע מאופל.												! ◇	מט.
ולא ירד טל לברכה, וניטל טעם פירות וכו'.												■ ◇	מט.
טהרה - בטלה טעם וריח, מעשר - ביטל שומן דגן.	תניא, ר"ש בן אלעזר:											■ ◇	מט.
רב הונא אשכח תומריתא דחינוניתא, שקלה כרכה בסודריה. אתא רבה בריה, א"ל: מורחנא ריחא דחינוניתא, א"ל: בני, טהרה יש בך, יהבה ניהליה. אדהכי אתא אבא בריה, שקלה יהבה ניהליה, א"ל: בני, שמחת את לבי והקחיתא את שיני.	[רב הונא]											○ ◇	מט.
היינו דאמרי אינשי: רחמי דאבא אבני, רחמי דבני אבני דהוו ליה.												■ ◇	מט.
רב אחא בר יעקב איטפל ביה ברב יעקב בר ברתיה, כי גדל, א"ל: אשקיין מיא, אמר לו: לאו בריך אנא.	[רב אחא בר יעקב]											○ ◇	מט.
והיינו דאמרי אינשי: רבי רבי, בר ברתך אנא.												■ ◇	מט.
בפולמוס של אספיינוס - גזרו על עטרות חתנים ועל האירוס.												■	מט.
בפולמוס של טיטוס - גזרו על עטרות כלות, ושלא ילמד אדם את בנו יוונית.												■	מט.
בפולמוס האחרון - גזרו שלא תצא הכלה באפריון בתוך העיר												■	מט.
ורבותינו התירו שתצא הכלה באפריון בתוך העיר.												■	מט.
משמת ר"מ - בטלו מושלי משלים.												■	מט.
משמת בן עזאי - בטלו השקדנים.												■	מט.
משמת בן זומא - בטלו הדרשנים.												■	מט.
משמת ר"ע - בטל כבוד התורה.												■	מט.
משמת ר' חנינא בן דוסא - בטלו אנשי מעשה.												■	מט.
משמת ר' יוסי קטנא - פסקו חסידים, ולמה נקרא שמו קטנא? שהיה קטנא של חסידים.												■	מט.
משמת רבן יוחנן בן זכאי - בטל זיו החכמה.												■	מט.
משמת ר"ג הזקן - בטל כבוד התורה, ומתה טהרה ופרישות.												■	מט.
משמת רבי ישמעאל בן פאבי - בטלה זיו הכהונה.												■	מט.
משמת רבי - בטל ענוה ויראת חטא.												■	מט.
משחרב בהמ"ק - בושו חברים ובני חורין וחפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש ואין שואל, על מי לנו להשען? על אבינו שבשמים.	ת"ר, ר' פנחס בן יאיר:											■ ◇	מט.
מיום שחרב בית המקדש - שרו חכמיא למהוי כספריא, וספריא כחזניא, וחזניא כעמא דארעא, ועמא דארעא אזלא ומנוולה, ואין שואל ואין מבקש, על מי יש להשען? על אבינו שבשמים.	ר"א הגדול:											■ ◇	מט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט:
בעקבות משיחא - חוצפא יסגא, ויוקר יאמיר, הגפן תתן פריה והיין ביוקר, ומלכות תהפך למינות, ואין תוכחת, בית וועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, והכמות סופרים תסרה, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנוול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו, ועל מה יש לנו להשען? על אבינו שבשמים.													מט:
לא שנו אלא של מלח וגפרית, אבל של הדס ושל וורד - מותר	רב:												מט:
אף של הדס ושל וורד - אסור של קנים ושל חילת - מותר	שמואל:												מט:
אף של קנים ושל חילת - אסור.	לוי:												מט:
אף של קנים ושל חילת - אסור.	וכן תני לוי במתניתיה:												מט:
ועל האירוס.													מט:
מאי אירוס?													מט:
טבלא דחד פומא.	רבי אלעזר:												מט:
רבה בר רב הונא עבד ליה לבריה טנבורא, אתא אבוא תבריה, אמר ליה: מיחלף בטבלא דחד פומא, זיל עביד ליה אפומא דחצבא או אפומא דקפיזא.	[רבה בר רב הונא]												מט:
בפולמוס של טיטוס גזרו על עטרות כלות וכו'.													מט:
מאי עטרות כלות?													מט:
עיר של זהב.	רבה בר חנה אמר ר' יוחנן:												מט:
איזהו עטרות כלות? עיר של זהב, אבל עושה אותה כיפה של מילת.	תניא נמי הכי:												מט:
אף על חופת התנים גזרו.	תנא:												מט:
מאי חופת התנים?													מט:
זהורית המוזהבות.													מט:
אלו הן חופת התנים? זהורית המוזהבות, אבל עושה פפירית ותולה בה כל מה שירצה.	תניא נמי הכי:												מט:
ושלא ילמד את בנו יונית.													מט:
כשצרו מלכי בית חשמונאי זה על זה, היה הורקנוס מבחוץ ואריסטובלוס מבפנים. בכל יום ויום היו משלשלין דינרים בקופה ומעלין להן תמידים. היה שם זקן אחד שהיה מכיר בחכמת יונית, לעזו להם בחכמת יונית, אמר להן: כל זמן שעוסקים בעבודה אין נמסרין בידכם.	ת"ר:												מט:
למחר שלשלו להם דינרים בקופה והעלו להם חזיר, כיון שהגיע לחצי הומה, נעץ צפרניו נודעוזה א"י ארבע מאות פרסה.													מט:
אותה שעה אמרו: ארור אדם שיגדל חזירים, וארור אדם שילמד לבנו חכמת יונית													מט:
ועל אותה שנה שנינו: מעשה ובא עומר מגגות צריפים, ושתי הלהם מבקעת עין סוכר.													מט:
איני?													מט:
בא"י לשון סורסי למה? אלא אי לשון הקודש אי לשון יונית	והאמר רבי:												מט:
בבבל לשון ארמי למה? אלא או לשון הקודש או לשון פרסי?	ואמר רב יוסף:												מט:
לשון יונית לחוד, וחכמת יונית לחוד.													מט:
וחכמת יונית מי אסירא?													מט:
מאי דכתיב: (איכה ג) עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי? אלף ילדים היו בבית אבא, חמש מאות למדו תורה וחמש מאות למדו חכמת יונית, ולא נשתייר מהן אלא אני כאן ובן אחי אבא בעסיא	והאמר רב יהודה אמר שמואל משום רשב"ג:												מט:
שאני של בית ר"ג, דקרובין למלכות הוו													מט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט:
מימרא	דתניא:												מט:
מספר קומי הרי זה מדרכי האמורי, אבטולוס בן ראובן התירו לספר קומי, שהוא קרוב למלכות של בית רבן גמליאל התירו להן חכמת יוונית, מפני שקרובין למלכות.													מט:
בפולמוס האחרון גזרו שלא תצא כלה באפריון וכו'.													מט:
מ"ט?													מט:
משום צניעותא.													מט:
משמת רבן יוחנן - בטלה החכמה.													מט:
משמת רבי אלעזר - נגזו ס"ת.	ת"ר:												מט:
משמת רבי יהושע - בטלה עצה ומחשבה.													מט:
משמת ר"ע - בטלו זרועי תורה, ונסתתמו מעיינות החכמה.													מט:
משמת רבי אלעזר בן עזריה - בטלו עטרות חכמה, (משלי יד) שעטרת חכמים עשרם.													מט:
משמת רבי הנינא בן דוסא - בטלו אנשי מעשה.													מט:
משמת אבא יוסי בן קטונתא - בטלו חסידים, ולמה נקרא שמו אבא יוסי בן קטונתא? שהיה מקטני חסידים.													מט:
משמת בן עזאי - בטלו השקדנין.													מט:
משמת בן זומא - בטלו הדרשנין.													מט:
משמת רשב"ג - עלה גובאי ורבו צרות.													מט:
משמת רבי - הוכפלו צרות.													מט:
משמת רבי - בטלה ענוה ויראת חטא.													מט:
לא תיתני ענוה, דאיכא אנא.	רב יוסף לתנא:												מט:
לא תיתני יראת חטא, דאיכא אנא.	רב נחמן לתנא:												מט:
הדרן עלך עגלה ערופה וסליקא לה מסכת סוטה													מט: